ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ΤΡΙΤΟ ΤΜΗΜΑ) ΤΗΣ 6ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1982 [1]

José Alvarez κατά Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου

«Ὑπάλληλοι — Ἀπόλυση»

Ὑπόθεση 206/81

Περίληψη

Ὑπάλληλοι — Πρόσληψη — Περίοδος δοκιμασίας — Ἀπόλυση — Διαδικασία — Ἀρχή τῆς δυνατότητος ἀμφισβητήσεως — Αἰτιολογία στηριζομένη σέ δυσμενεῖς παρατηρήσεις πού δέν ἔχουν προηγουμένως γνωστοποιηθεῖ στόν ἐνδιαφερόμενο — Ἔλλειψη νομιμότητος

(Κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, ἄρθρο 34, παράγραφος 2)

Προσβάλλεται ἡ ἀρχή τῆς δυνατότητος ἀμφισβητήσεως, ἡ ὁποία διέπει τήν διαδικασία τοῦ ἄρθρου 34, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, ἄν ἡ ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή ἀποφασίσει τήν ἀπόλυση τοῦ δοκίμου ὑπαλλήλου κατά τό πέρας τῆς περιόδου τῆς δοκιμασίας του στηριζομένη σέ παρατηρήσεις διαφόρων ὑπαλλήλων συλλεγεῖσες πρός συμπλήρωση τῆς ἐκθέσεως περί τῆς δοκιμασίας, οἱ ὁποῖες ἄν καί δυσμενεῖς γιά τόν ἐνδιαφερόμενο, δέν τοῦ ἐκοινοποιήθησαν προηγουμένως. Μία τέτοια ἀπόφαση πρέπει νά ἀκυρωθεῖ, διότι στηρίζεται σέ αἰτιολογία βάσει διαδικασίας κατά τήν ὁποία δέν παρεσχέθη ἡ δυνατότης ἀμφισβητήσεως, δεδομένου ὅτι δέν παρεσχέθη στόν δόκιμο ὑπάλληλο ἡ εὐχέρεια νά διατυπώσει τίς παρατηρήσεις του ἐπί τοῦ συνόλου τῶν δυσμενῶν γι' αὐτόν κρίσεων, οἱ ὁποῖες κατέληξαν στήν ἀπόφαση περί ἀπολύσεώς του.

Στήν ὑπόθεση 206/81,

José Alvarez, πρώην δόκιμος ὑπάλληλος στό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο, κάτοικος Λουξεμβούργου, 83, rue de la Semois, ἐκπροσωπούμενος ἀπό τόν δικηγόρο Victor Biel, 18a, rue des Glacis, Λουξεμβοῦργο, τόν ὁποῖο ὅρισε καί ἀντίκλητό του,

προσφεύγων,

κατά

1 — Γλώσσα διαδικασίας: ἡ γαλλική.

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ, ἐκπροσωπουμένου ἀπό τόν Martin Schmidt, διευθυντή Προσωπικοῦ καί Κοινωνικῶν ὑποθέσεων, ἐπικουρούμενο ἀπό τόν δικηγόρο Alex Bonn, 22, Côte d'Eich, Λουξεμβοῦργο, τόν ὁποῖο ὅρισε καί ἀντίκλητό του,

καθ' οὗ,

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο προσφυγή ἀκυρώσεως μιᾶς ἐκθέσεως περί τῆς δοκιμασίας καί τῆς ἀποφάσεως περί ἀπολύσεως πού ἐπακολούθησε,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμῆμα)

συγκείμενο ἀπό τούς A. Touffait, πρόεδρο τμήματος, Mackenzie Stuart καί U. Everling, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: G. Reischl
γραμματεύς: J. A. Pompe, βοηθός γραμματεύς

ἐξέδωσε τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας, τά αἰτήματα καθώς καί οἱ ἰσχυρισμοί καί τά ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων ἔχουν συνοπτικῶς ὡς ἑξῆς:

I — Ἱστορικό τῆς διαφορᾶς

Ὁ José Alvarez, ἀφοῦ ὑπηρέτησε στό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο ὡς ἐπικουρικός ὑπάλληλος ἀπό τῆς 26ης Μαρτίου 1979 μέχρι τῆς 30ῆς Σεπτεμβρίου 1980, διορίσθη, τήν 1η Ὀκτωβρίου 1980, δόκιμος ὑπάλληλος τοῦ ὀργάνου αὐτοῦ, κατόπιν ἐπιτυχοῦς συμμετοχῆς σέ διαγωνισμό.

Κατά τήν λήξη τῆς περιόδου δοκιμασίας, συνετάγη γιά τόν Alvarez δυσμενής ἔκθεση, ἡ ὁποία συνιστοῦσε τήν μή μονιμοποίησή του. Στίς 19 Ἰουνίου 1981, ὁ γενικός γραμματεύς τοῦ Κοινοβουλίου ἐγνωστοποίησε, μέ συστημένη ἐπιστολή, στόν προσφεύγοντα τήν ἀπόφασή του νά τόν ἀπολύσει ἀπό τό βράδυ τῆς 15ης Ἰουλίου 1981, κατόπιν τῆς δυσμενοῦς ἐκθέσεως περί τῆς δοκιμασίας του. Στίς 8 Ἰουλίου 1981, ὁ Alvarez ὑπέβαλε διοικητική ἔνσταση κατά τῆς ἐκθέσεως κατά τό πέρας τῆς περιόδου

δοκιμασίας καί κατά τῆς ἐπακολουθησάσης ἀπολύσεώς του. Ἡ ἔνσταση τοῦ προσφεύγοντος ἀπερρίφθη ἀπό τόν γενικό γραμματέα τοῦ Κοινοβουλίου στίς 9 Ὀκτωβρίου 1981.

II — Ἔγγραφη διαδικασία

Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 91, παράγραφος 4, τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, τό ὁποῖο προβλέπει ὅτι ὁ ὑπάλληλος δύναται, ἀφοῦ ὑποβάλει στήν ἁρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή διοικητική ἔνσταση κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 90, παράγραφος 2, νά προσφύγει ἀμέσως στό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο, ὑπό τόν ὅρο ὅτι μέ τήν προσφυγή αὐτή ὑποβάλλεται συγχρόνως αἴτηση ἀναστολῆς τῆς ἐκτελέσεως τῆς προσβαλλομένης πράξεως ἤ τῶν προσωρινῶν μέτρων· ὁ Alvarez ἤσκησε, στίς 8 Ἰουλίου 1981, προσφυγή κατά τῆς ἐκθέσεως περί τῆς δοκιμασίας του καί κατά τῆς ἀποφάσεως περί ἀπολύσεώς του, τήν ὁποία ἔλαβε τό Κοινοβούλιο τήν 19η Ἰουνίου 1981. Μέ τήν προσφυγή του αὐτή ὑπέβαλε συγχρόνως αἴτηση περί ἀναστολῆς τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως περί ἀπολύσεως. Ἡ αἴτηση αὐτή ἀπερρίφθη μέ διάταξη τοῦ προέδρου τοῦ τρίτου τμήματος τῆς 20ῆς Ἰουλίου 1981· μέ τήν διάταξη τά δικαστικά ἔξοδα ἐπεφυλάχθησαν.

Ἡ ἔγγραφη διαδικασία στήν ὑπόθεση αὐτή ἀκολούθησε κανονική πορεία, λαμβανομένου ὑπ' ὄψη τοῦ γεγονότος ὅτι, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 91, παράγραφος 4, τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἡ διαδικασία ἀνεστάλη μέχρι τῆς ἀπορρίψεως τῆς ἐνστάσεως τοῦ προσφεύγοντος.

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, τό Δικαστήριο (τρίτο τμῆμα) ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων.

III — Αἰτήματα τῶν διαδίκων

Ὁ προσφεύγων ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο:

— νά κρίνει τήν προσφυγή παραδεκτή,

— νά δεχθεῖ τό βάσιμο τῆς προσφυγῆς καί κατά συνέπεια νά ἀποφανθεῖ ὅτι ἡ ἔκθεση κατά τό πέρας τῆς περιόδου δοκιμασίας πρέπει νά ἀκυρωθεῖ,

— νά κρίνει κατά συνέπεια ἄκυρη τήν ἀπόλυση τοῦ προσφεύγοντος,

— νά παραπέμψει τήν ὑπόθεση ἐνώπιον τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου,

— ἐνδεχομένως νά καθορίζει ex aequo et bono τό ποσό τῆς ζημίας πού ὑπέστη ὁ προσφεύγων καί νά ὑποχρεώσει τό Κοινοβούλιο νά καταβάλει τό ἐν λόγω ποσό ἐντόκως πρός 6 % ἐτησίως ἀπό τῆς ἀσκήσεως τῆς προσφυγῆς μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως,

— νά καταδικάσει τό καθ' οὗ στά δικαστικά καί λοιπά ἔξοδα τῆς δίκης.

Τό καθ' οὗ ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο:

— νά ἀπορρίψει τήν προσφυγή ὡς ἀβάσιμη,

— νά καταδικάσει τόν προσφεύγοντα στά δικαστικά ἔξοδα.

IV — Ἰσχυρισμοί καί ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων

Ὁ προσφεύγων φρονεῖ ὅτι ἡ ἔκθεση περί τῆς δοκιμασίας του εἶναι ἀνεπαρκῶς αἰτιολογημένη, ἰδίως ὅσον ἀφορᾶ τούς κατωτέρους τοῦ μέσου βαθμούς, ὅτι περιέχει δυσμενεῖς κρίσεις περί τῆς συμπεριφορᾶς του, οἱ ὁποῖες εἶναι ἀνακριβεῖς, γεγονός πού εἶναι ἕτοιμος νά ἀποδείξει μέ τήν διεξαγωγή ἐρεύνης, καί ὅτι ἡ ἔκθεση αὐτή συνετάγη χωρίς κανένα ἀντικειμενικό ἔλεγχο, ἰδίως ὅσον ἀφορᾶ τά διπλώματά του καί τίς γλωσσικές του γνώσεις. Στήν πραγματικότητα, φρονεῖ ὅτι ἡ ὅλη διαδικασία κρίσεως καί ἡ ἀπόλυση πού ἐπακολούθησε ἐνέχουν κατάχρηση ἐξουσίας κατά τό ὅτι τό Κοινοβούλιο ἐκινήθη ὄχι ἀπό τήν μέριμνα νά ἐξασφαλισθεῖ τό καλύτερο δυνατό προσωπικό γιά τό ὄργανο, ἀλλά ἀπό τήν πρόθεση νά ἐκδιωχθεῖ ἀπό τό Κοινοβούλιο ἕνα πρόσωπο πού ἔχει ἀναμιχθεῖ στόν συνδικαλισμό. Μόνο μία

τέτοια πρόθεση δύναται νά ἐξηγήσει, κατά τόν προσφεύγοντα, μία δυσμενῆ ἔκθεση περί τῆς δοκιμασίας, ἐνῶ πρίν διορισθεῖ δόκιμος ὑπάλληλος εἶχε ὑπηρετήσει εὐδοκίμως στό Κοινοβούλιο ἐπί δεκαοκτάμηνο ὡς ἐπικουρικός ὑπάλληλος.

Στό ὑπόμνημα ἀντικρούσεώς του, τό Κοινοβούλιο προβάλλει ὅτι κατά τήν γνώμη του ἡ ἔκθεση περί τῆς δοκιμασίας εἶναι ἐπαρκῶς αἰτιολογημένη. Ὅσον ἀφορᾶ τίς ἀνακρίβειες τῶν δυσμενῶν κρίσεων πού ὑποστηρίζεται ὅτι περιέχονται σ' αὐτή, τό Κοινοβούλιο τονίζει ὅτι ἡ ἔκθεση κρίσεως δέν περιέχει περιγραφή πραγματικῶν περιστατικῶν ἀλλά ἀξιολόγηση ἀπό τούς ἱεραρχικούς ἀνωτέρους τοῦ κρινομένου, ἀξιολόγηση, κατά τῆς ὁποίας δέν δύναται νά ἀσκηθεῖ κανένα ἔνδικο βοήθημα, δεδομένου ὅτι ὁ διοικητικός δικαστής δέν καλεῖται οὔτε τήν σχετική ἔρευνα νά ἐπαναλάβει οὔτε νά ὑποκαταστήσει τήν δική του κρίση σ' ἐκείνη τῆς διοικήσεως.

Ἐν πάση περιπτώσει, τό Κοινοβούλιο ἐντόνως ἀντικρούει τίς αἰτιάσεις τοῦ προσφεύγοντος περί καταχρήσεως ἐξουσίας εἰς βάρος τοῦ προσφεύγοντος λόγω τῆς συνδικαλιστικῆς του δράσεως. Τό Κοινοβούλιο θεωρεῖ τίς ἐπικρίσεις αὐτές ὑβριστικές, καμμία δέ δικαιολογία δέν δύναται νά εὑρεθεῖ γι' αὐτές στόν φάκελο.

Τέλος, κατά τό μέτρο κατά τό ὁποῖο ἡ ἀπόφαση περί ἀπολύσεως εἶναι ἡ συνέπεια μιᾶς δυσμενοῦς ἀλλά νομίμου ἐκθέσεως περί τῆς δοκιμασίας, τίποτα δέν δικαιολογεῖ τήν ἀκύρωσή της.

Στήν ἀπάντησή του ὁ προσφεύγων τονίζει ὅτι μετά τήν ἀποχώρησή του ἀπό τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο ὑπηρέτησε ἐπί τετράμηνο στήν Οἰκονομική καί Κοινωνική Ἐπιτροπή, παρέχοντας πλήρη ἱκανοποίηση στούς νέους του ἐργοδότες, καί τοῦτο παρά τό γεγονός ὅτι ἡ ὑπηρεσία ἀσφαλείας τοῦ Κοινοβουλίου ἀπηύθυνε στήν Οἰκονομική καί Κοινωνική Ἐπιτροπή μία δυσφημιστική ἐπιστολή.

Ὅσον ἀφορᾶ τίς ἀνακρίβειες τῶν δυσμενῶν κρίσεων πού μνημονεύονται στήν ἔκθεση, ὁ προσφεύγων ἀντικρούει τό ἐπιχείρημα τοῦ Κοινοβουλίου κατά τό ὁποῖο οἱ κρίσεις αὐτές ἀποτελοῦν ἀξιολογήσεις προερχόμενες ἀπό τούς ἱεραρχικούς ἀνωτέρους του καί μή ὑποκείμενες στόν ἔλεγχο τοῦ διοικητικοῦ δικαστοῦ. Κατά τόν προσφεύγοντα, ὅταν ἡ ἀξιολόγηση στηρίζεται σέ ἐσφαλμένες βάσεις, εἶναι καί ἡ ἴδια ἐσφαλμένη καί ὑπόκειται στόν ἔλεγχο τοῦ δικαστοῦ. Ὁ προσφεύγων ὑποστηρίζει ὅτι τά πραγματικά περιστατικά πού τοῦ καταλογίζονται εἶναι ἀνακριβῆ καί ἐπαναλαμβάνει ὅτι προσφέρεται νά τ' ἀποδείξει. Κατ' αὐτόν, τά πραγματικά αὐτά περιστατικά δέν προκύπτουν καθόλου ἀπό ἔγγραφα πού διεβιβάσθησαν ἀπό τό Κοινοβούλιο στό Δικαστήριο. Ὑπογραμμίζει ἐξ ἄλλου ὅτι τά διάφορα ὑπηρεσιακά σημειώματα πού κατέθεσε τό Κοινοβούλιο δέν θά πρέπει νά θεωρηθοῦν ὡς μέρος τοῦ φακέλου βάσει τοῦ ὁποίου ἀπελύθη, δεδομένου ὅτι τά σημειώματα αὐτά εἶναι μεταγενέστερα τῆς ἴδιας τῆς ἐκθέσεως κατά τό πέρας τῆς περιόδου δοκιμασίας καί ὅτι δέν τοῦ ἐγνωστοποιήθησαν ποτέ.

Ὁ προσφεύγων ἐμμένει ἐπίσης στόν λόγο τῆς προσφυγῆς του περί ἐλλιποῦς αἰτιολογίας, καθώς καί στόν λόγο περί καταχρήσεως ἐξουσίας. Ὡς πρός τήν βαρύτητα τῶν ζημιῶν πού ὑπέστη ὁ προσφεύγων τίς ἐκτιμᾶ σέ ἕνα ἑκατομμύριο φράγκα.

Στήν ἀνταπάντησή του, τό Κοινοβούλιο διευκρινίζει πρῶτον, ὡς πρός τά πραγματικά περιστατικά, ὅτι τά ὑπηρεσιακά σημειώματα περί τῆς δραστηριότητος τοῦ Alvarez, τά ὁποῖα προσαρτῶνται στό ὑπόμνημα ἀντικρούσεως, κατετέθησαν στόν φάκελο τοῦ Alvarez πρό τῆς λήψεως τῆς ἀποφάσεως περί ἀπολύσεώς του. Ὅσον ἀφορᾶ τήν δῆθεν δυσφημιστική ἐπιστολή πρός τήν Οἰκονομική καί Κοινωνική Ἐπιτροπή, ἐπρόκειτο γιά μία ἐπιστολή πού ἀφοροῦσε τήν πρόσβαση στίς εἰσόδους τῶν κτιρίων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου στίς Βρυξέλλες καί δέν περιεῖχε ἄλλα σχόλια. Ἐξ ἄλλου τό Κοινοβούλιο ἐπισυνάπτει ἀντίγραφο τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς στήν ἀνταπάντησή του.

Ἀπό νομικῆς ἀπόψεως, τό Κοινοβούλιο ὑποστηρίζει ὅτι ὁ λόγος περί τῆς δῆθεν

ἀνακριβείας τῶν δυσμενῶν κρίσεων τῆς ἐκθέσεως περί τῆς δοκιμασίας εἶναι ἀπαράδεκτος καί πάντως ἀβάσιμος, ὅτι ἡ αἰτιολογία τῆς ἐκθέσεως περί τῆς δοκιμασίας εἶναι ἐπαρκής, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ ἐξέταση τῶν αἰτιολογιῶν της στήν ὁποία προβαίνει ὁ προσφεύγων. Τό Κοινοβούλιο ἀρνεῖται ἐπίσης κατά τόν πιό κατηγορηματικό τρόπο ὅτι ὑπῆρξε κατάχρηση ἐξουσίας καί ὅτι ὁ προσφεύγων ἀπελύθη λόγω τῆς συνδικαλιστικῆς του δράσεως.

V — Προφορική διαδικασία

Οἱ διάδικοι ἀγόρευσαν κατά τήν συνεδρίαση τῆς 10ης Ἰουνίου 1982.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τήν συνεδρίαση τῆς 15ης Ἰουλίου 1982.

Σκεπτικό

1 Μέ δικόγραφο πού κατετέθη στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου τήν 8η Ἰουλίου 1981, ὁ Alvarez, πρώην δόκιμος ὑπάλληλος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, συγχρόνως μέ αἴτηση τήν ὁποία ὑπέβαλε κατά τήν διαδικασία τῶν ἀσφαλιστικῶν μέτρων καί ἡ ὁποία ἀπερρίφθη μέ διάταξη τῆς 20ῆς Ἰουλίου 1981 τοῦ προέδρου τοῦ τρίτου τμήματος, ἤσκησε προσφυγή, μέ τήν ὁποία ζητεῖ ἀφ' ἑνός μέν τήν ἀκύρωση τῆς ἐκθέσεως περί τῆς δοκιμασίας καί τῆς ἀποφάσεως περί ἀπολύσεώς του πού ἐλήφθη τήν 19η Ἰουνίου 1981 ἀπό τήν ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή (ΑΔΑ) καί ἡ ὁποία, προσβληθεῖσα μέ διοικητική ἔνσταση, ἐπεκυρώθη τήν 9η Ὀκτωβρίου 1981, ἀφ' ἑτέρου δέ τήν ἀποκατάσταση τῆς ὑλικῆς ζημίας καί τῆς ἠθικῆς βλάβης πού τοῦ ἐπροξένησε ἡ ἐν λόγω ἀπόφαση περί ἀπολύσεως.

2 Στήν προσφυγή του ὁ Alvarez ἐπικαλεῖται κυρίως τόν συνοπτικό, ἀνακριβῆ καί ἐλλιπῆ χαρακτῆρα τῆς ἐκθέσεως περί τῆς δοκιμασίας του, πού εἶχε ὡς συνέπεια νά καταστήσει ἀνεπαρκῆ τήν αἰτιολογία τῆς ἀποφάσεως περί ἀπολύσεώς του.

3 Τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο ἀρνεῖται ὅτι ἀπέλυσε τόν προσφεύγοντα βάσει μιᾶς συνοπτικῆς ἐκθέσεως περί τῆς δοκιμασίας. Προβάλλει ὅτι, ἀφοῦ πρῶτα ἐγνωστοποίησε στόν προσφεύγοντα τήν ἔκθεση περί τῆς δοκιμασίας του καί ἀφοῦ ἔλαβε γνώση τῶν παρατηρήσεων τοῦ προσφεύγοντος ἐπί τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς, ἡ διοίκηση τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου συνέλεξε τίς παρατηρήσεις διαφόρων ὑπαλλήλων, πού διετυπώθησαν σέ ὑπηρεσιακά σημειώματα τῆς 18ης, 20ῆς καί 21ης Μαΐου 1981 ἀντιστοίχως, καί οἱ ὁποῖες εἶναι ὅλες δυσμενεῖς γιά τόν προσφεύγοντα. Ὁ Alvarez ὑποστήριξε, χωρίς νά ἀντικρουσθεῖ, ὅτι τά σημειώματα αὐτά δέν τοῦ ἐγνωστοποιήθησαν πρό τῆς λήψεως τῆς ἀποφάσεως περί ἀπολύσεώς του.

4 Ἡ ΑΔΑ ἔλαβε συνεπῶς τήν ἀπόφασή της περί ἀπολύσεως στηριζομένη τόσο στά προαναφερθέντα σημειώματα, δύο ἀπό τά ὁποῖα μάλιστα αὐτοχαρακτηρίζονται ὡς «συμπλήρωμα τῆς ἐκθέσεως περί τῆς δοκιμασίας», ὅσο καί στήν καθαυτή ἔκθεση περί τῆς δοκιμασίας.

5 Μολονότι, ἐνεργώντας κατά τόν τρόπο αὐτό, ἡ ΑΔΑ προσεπάθησε νά συμπληρώσει τίς πληροφορίες της καί νά στηρίξει τήν αἰτιολογία τῆς ἀποφάσεώς της, ἐν τούτοις, μή γνωστοποιώντας στόν προσφεύγοντα ὅλα τά ἔγγραφα βάσει τῶν ὁποίων ἐλήφθη ἡ ἀπόφασή της, προσέβαλε τήν ἀρχή τῆς δυνατότητος ἀμφισβητήσεως πού προβλέπεται ἀπό τό ἄρθρο 34, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων.

6 Δεδομένου ὅτι δέν παρεσχέθη στόν προσφεύγοντα ἡ δυνατότης νά διατυπώσει τίς παρατηρήσεις του ἐπί τοῦ συνόλου τῶν αἰτιάσεων πού τοῦ προσήπτοντο καί οἱ ὁποῖες κατέληξαν στήν ἀπόφαση περί ἀπολύσεως, ἡ ἀπόφαση αὐτή πρέπει νά ἀκυρωθεῖ διότι στηρίζεται σέ αἰτιολογία ὡς πρός τήν ὁποία δέν παρεσχέθη στόν προσφεύγοντα ἡ δυνατότης ἀμφισβητήσεως. Ἡ ἀκύρωση αὐτή καθίσταται ἀκόμη περισσότερο ἐπιβεβλημένη ἀπό τό γεγονός ὅτι, στήν προκειμένη περίπτωση, ἡ γνωστοποίηση στόν προσφεύγοντα τῶν συμπληρωματικῶν τῆς ἐκθέσεως περί τῆς δοκιμασίας σημειωμάτων εἶχε ὅλως ἰδιάζουσα σημασία, δεδομένου ὅτι ἡ ἐν λόγω ἔκθεση περί τῆς δοκιμασίας ἦταν καθαυτή ἐλλιπής ὅσον ἀφορᾶ τά διπλώματά του καί τήν ἀξιολόγηση τῆς ἀποδόσεώς του, ἰδιαιτέρως δέ λακωνική κατά τά λοιπά.

7 Τό αἴτημα περί ἀποζημιώσεως πρέπει νά ἀπορριφθεῖ, δεδομένου ὅτι ὁ προσφεύγων δέν ἠθυνήθη νά ἀποδείξει τήν ὕπαρξη ζημίας, μή ἐπανορθουμένης μέ μόνη τήν ἀκύρωση τῆς ἀποφάσεως περί ἀπολύσεως.

Ἐπί τοῦ αἰτήματος περί ἐπαναλήψεως τῆς προφορικῆς διαδικασίας

8 Μέ ἐπιστολή τῆς 22ας Ἰουλίου 1982, τό Κοινοβούλιο ἐζήτησε τήν ἐπανάληψη τῆς προφορικῆς διαδικασίας, ἐπικαλούμενο τίς προτάσεις τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως περί ἀκυρώσεως τῆς ἐκθέσεως περί δοκιμασίας, μέ τήν αἰτιολογία ὅτι ἦταν ἐλλιπής. Κατά τό Κοινοβούλιο, ὁ λόγος αὐτός, τοῦ ὁποίου ἔγινε ἐπίκληση αὐτεπαγγέλτως, δέν εἶχε προβληθεῖ ἀπό τόν προσφεύγοντα καί τό ἐν λόγω ὄργανο δέν εἶχε τήν δυνατότητα νά τόν ἐξετάσει.

9 Ἡ ἀποδοχή τοῦ αἰτήματος αὐτοῦ θά ἰσοδυναμοῦσε μέ τήν παροχή στούς διαδίκους τῆς δυνατότητος νά συζητήσουν τίς προτάσεις τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, ἐνῶ μέ αὐτές περατοῦται ἡ προφορική διαδικασία, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 59,

παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας. Ἐπί πλέον, τό Κοινοβούλιο εἶχε τήν εὐκαιρία, κατά τήν προφορική διαδικασία, νά ἀπαντήσει σέ ἐρώτηση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως ἐπί τοῦ ἐπιδίκου ζητήματος.

10 Γιά τούς λόγους αὐτούς, δέν συντρέχει λόγος νά γίνει δεκτό τό αἴτημα περί ἐπαναλήψεως τῆς προφορικῆς διαδικασίας.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

11 Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 69, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ὁ ἡττηθείς διάδικος καταδικάζεται στά δικαστικά ἔξοδα, ἐφ' ὅσον ὑπῆρχε σχετικό αἴτημα τοῦ νικήσαντος διαδίκου. Ἐπειδή τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο ἡττήθη, πρέπει νά καταδικασθεῖ στά δικαστικά ἔξοδα.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμῆμα)

κρίνει καί ἀποφασίζει:

1) **Ἀκυρώνει τήν ἀπόφαση περί ἀπολύσεως τοῦ Alvarez, πού ἐλήφθη ἀπό τήν ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου τήν 26η Ἰουνίου 1981.**

2) **Καταδικάζει τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο στά δικαστικά ἔξοδα.**

Touffait Mackenzie Stuart Everling

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στίς 6 Ὀκτωβρίου 1982.

Ὁ γραμματεύς

P. Heim

Ὁ πρόεδρος τοῦ τρίτου τμήματος

A. Touffait